

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
 Αριθμός Διατάξεως: 52/18-11-2021
 ΑΒΜ: Α2021-490 ΔΙΑΤΑΞΗ
 ΕΤ 2021-210 του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Καρδίτσας

A.T. Βόλου
 2-12-2021
 υπα 14.15 Α.Υ.
 ΔΙΧ. ΣΙΑΜΕΤΙΔΗΣ
 ΣΥΡΜΕΛ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 51 ΚΠΔ: "1. Αν ο παθών θέλει να ζητήσει τη δίωξη της αξιόποινης πράξης, υποβάλλει την έγκληση σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 42 παρ. 2 και 3. 2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με αιτιολογημένη διάταξή του (...)"

Κατόπιν της από 20-01-2021 υποβλητικής αναφοράς του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Βόλου υποβλήθηκε η με ΑΒΜ Α2021/179 προκαταρκτική δικογραφία της Εισαγγελίας Βόλου στον κ. Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας λόγω αρμοδιότητας ως προς τον Εισαγγελικό Λειτουργό Βόλου Νικόλαο Κωνσταντίνου, για τον οποίο ο καταγγέλλων Αντώνιος Μαρτίνης του Κωνσταντίνου αιτείται - με την από 02-01-2021 μήνυσή του- την πειθαρχική δίωξη, καθώς και την ποινική δίωξη για τα αδικήματα της κατάχρησης εξουσίας και της παράβασης καθήκοντος (άρθρα 239 περ. β', 259 ΠΚ), διότι εξέδωσε την αριθ. 170/11-05-2020 απορριπτική διάταξη για την ΑΒΜ Α2020/1324 μήνυσή του. Στη συνέχεια, δυνάμει του υπ' αριθμό 27/19-03-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας παραπέμφθηκε κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 135 περ.ε' ΚΠΔ η από 02-01-2021 μήνυση του Αντωνίου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου ως προς το μηνυόμενο εισαγγελικό λειτουργό, που υπηρετεί στην Εισαγγελία Βόλου, ήτοι ως προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Βόλου Νικόλαο Κωνσταντίνου, στις εισαγγελικές, ανακριτικές και δικαστικές αρχές του Πρωτοδικείου Καρδίτσας.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 259 ΠΚ «υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δυο ετών, αν η πράξη δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Από τη διάταξη αυτή, με την οποία προστατεύεται η ομαλή και απρόσκοπτη διεξαγωγή της δημοσίας υπηρεσίας και η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών αποκλειστικά προς το συμφέρον της πολιτείας και της κοινωνίας, που έχουν ταχθεί να υπηρετούν οι υπάλληλοι με χρηστότητα και καθαρότητα (βλ. πρόταση Εισαγγελία ΑΠ, κ. Σανιδά, στην ΟΛΑΠ 6/2008 ΠοινΔικ 2008.978 και στην ΟΛΑΠ 7/2008 ΠοινΔικ 2008.983, ΑΠ 811/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.459863) προκύπτει ότι για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της παράβασης καθήκοντος αντικειμενικά μεν απαιτούνται: Α) Η υπαλληλική ιδιότητα του δράστη. Υπάλληλος, κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης του άρθρου 259 ΠΚ, είναι όποιος ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις του άρθρου 13 περ. α' ΠΚ (ή του άρθρου 263α' του ίδιου Κώδικα), άρα και ο ασκών την υπηρεσία της απονομής της δικαιοσύνης δικαστικός λειτουργός, μολονότι, σε αντίθεση με τους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους: ι) δεν υπόκειται σε ιεραρχική εξάρτηση και δεν υπέχει, ως εκ τούτου, καθήκον υπακοής, αφού απολαμβάνει λειτουργική και προσωπική ανεξαρτησία, ιι) είναι ισόβιος, ιιι) υπόκειται κατά την άσκηση των καθηκόντων του μόνο στο Σύνταγμα και στους νόμους και ιiv) διασφαλίζεται η αυτοδιοίκηση της υπηρεσιακής κατάστασης του από το Σύνταγμα (άρθρα 87 παρ. 1 - 2, 88 παρ. 4 και 90 παρ. 1 και 6 Σ). **Άλλωστε, στη φύση του λειτουργήματος του δικαστικού λειτουργού, ως αναπόσπαστο μέρος της λειτουργίας και της αποστολής του, ενυπάρχει η αρχή της αμεροληψίας, αντικειμενικότητας και ουδετερότητας, η εφαρμογή της οποίας δεν συνιστά ένα απλό υπαλληλικό καθήκον, αλλά ένα υπέρτατο υπηρεσιακό καθήκον** (βλ. πρόταση Εισαγγελία ΑΠ, κ. Σανιδά, στην ΟΛΑΠ 6/2008 ΠοινΔικ 2008.978 και στην ΟΛΑΠ 7/2008 ΠοινΔικ 2008.983, ενώ σε σχέση με την αρχή της αμεροληψίας βλ. Κ. Μαυριά, Συνταγματικό Δίκαιο, εκδ. 2000, σελ. 650). Β) Παράβαση: είτε με πράξη είτε με παράλειψη, υπηρεσιακού καθήκοντος, το οποίο καθορίζεται με νόμο ή με διοικητική πράξη κανονιστικού χαρακτήρα ή με ιδιαίτερες οδηγίες της προϊσταμένης αρχής ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του υπαλλήλου. **Ως καθήκον, η παράβαση του οποίου καθιστά αξιόποινη τη συμπεριφορά του υπαλλήλου, δεν νοείται οποιοδήποτε υπαλληλικό καθήκον, το οποίο καθορίζεται ως άνω και αναφέρεται στη γενική συμπεριφορά κάποιου ως υπαλλήλου, αλλά μόνο το καθήκον εκείνο που συνδέεται με την άσκηση συγκεκριμένης**

υπηρεσιακής δραστηριότητας στο πλαίσιο της καθ' ύλη και κατά τόπο αρμοδιότητας του υπαλλήλου, εκείνο δηλαδή που ανάγεται στην εκτέλεση του ανατεθειμένου σε αυτόν υπηρεσιακού έργου. Αξιόποινη δηλαδή είναι η πράξη ή η παράλειψη, μόνον αν συνιστά έκφραση πολιτειακής βούλησης και άσκηση κρατικής εξουσίας, μέσα στον κύκλο των δημοσίων υποθέσεων και όχι απλά η παράβαση υποχρεώσεων που ανάγονται και εξυπηρετούν άλλα συμφέροντα των δημοσίων υπηρεσιών, όπως η εύρυθμη λειτουργία τους, η τήρηση της υπαλληλικής δεοντολογίας κλπ. (ΑΠ 30/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.420412). Γ) Η προσφορότητα (δηλαδή η αντικειμενική δυνατότητα) της παράβασης καθήκοντος να προσπορίσει στον δράστη ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή να προκαλέσει βλάβη στο κράτος ή σε κάποιον άλλον (ΟΛΑΠ 7/2008 ΠοινΔικ 2008.983). Τέτοια προσφορότητα υπάρχει όταν η ωφέλεια ή η βλάβη που επιδιώκει ο δράστης μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την παράβαση του συγκεκριμένου καθήκοντος ή και με την παράβαση αυτού, ενώ αν η παράβαση καθήκοντος έγινε για άλλο σκοπό ή με κανένα σκοπό ή η ωφέλεια ή η βλάβη επέρχεται ως συμπτωματική συνέπεια της παράβασης τότε το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος δεν στοιχειοθετείται (ΑΠ 811/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.459863, ΑΠ 1122/2004 ΠοινΧρ 2005.515). Παράνομο όφελος, κατά την έννοια του άρθρου 259 του ΠΚ, είναι κάθε όφελος, το οποίο επιδιώκεται με παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος πρόσφορη να οδηγήσει στη πραγμάτωσή του και το οποίο ως εκ τούτου θίγει την υπηρεσιακή χρηστότητα και καθαρότητα έστω και αν καθ' εαυτό δεν θεωρείται παράνομο (ΑΠ 30/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.420412). Υποκειμενικά δε απαιτούνται: Α) Δόλος του δράστη και Β) Σκοπός να προσπορισθεί στον ίδιο τον δράστη ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή να επέλθει βλάβη στο κράτος ή σε κάποιον άλλον, χωρίς να απαιτείται και η επίτευξη του σκοπού αυτού (ΑΠ 811/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.459863, ΑΠ 1256/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.448627, ΑΠ 30/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.420412, ΑΠ 452/2006 ΠοινΧρ 2006.919). Ο δε δόλος του δράστη συνίσταται είτε στη θέληση είτε στη γνώση και αποδοχή της παράβασης των υπηρεσιακών του καθηκόντων (άμεσος ή ενδεχόμενος δόλος), ενώ σκοπός παράνομης ωφέλειας ή βλάβης συντρέχει όταν ο δράστης επιδιώκει με την παράβαση των υπηρεσιακών του καθηκόντων να επιφέρει την παράνομη ωφέλεια ή τη βλάβη και συγχρόνως όταν η υπηρεσιακή παράβαση είναι αντικειμενικά πρόσφορη να οδηγήσει στην ωφέλεια ή τη βλάβη με το συγκεκριμένο τρόπο που σχεδιάστηκε και τελέστηκε από το δράστη, ο οποίος πρέπει να γνωρίζει την εν

λόγω προσφορότητα (ΑΠ 811/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ.459863, ΑΠ 1122/2004 ΠοινΧρ 2005.515). Ειδικά δε ως προς την παράβαση καθήκοντος δικαστή πρέπει να σημειωθεί ότι στοιχεία του εν λόγω εγκλήματος, συνιστάμενου στη δόλια διαστροφή της αλήθειας προς τον σκοπό της έκδοσης εσφαλμένης απόφασης υπέρ ή κατά ενός διαδίκου, είναι η συνείδηση από αυτόν του σφάλματος της απόφασης και ο σκοπός του να ωφελήσει ή να βλάψει με το σφάλμα του τον διάδικο. Χωρίς τα στοιχεία αυτά δεν υπάρχει ποινική ευθύνη του δικαστή βάσει της διάταξης του άρθρου 259 ΠΚ, αφού η μεν έλλειψη της συνείδησης αποκλείει τον δόλο διάπραξης του εν λόγω εγκλήματος, η δε έλλειψη του σκοπού αποκλείει το επιπλέον υποκειμενικό στοιχείο το οποίο απαιτείται για την θεμελίωση του. Άλλωστε, στον τομέα της δικαστικής κρίσης ο δικαστής προστατεύεται πλεοναστικά ευθέως από το Σύνταγμα, για να μην κλονίζεται η δυνατότητα αντίστασης του στις πιέσεις των οσωνδήποτε ισχυρών κοινωνικά δυνάμεων, άρα και της δημόσιας γνώμης, όπως διαμορφώνεται εκάστοτε, που θα τον εξέτρεπαν διαφορετικά από την εφαρμογή του νόμου (Ευαγ. Κρουσταλάκη, Η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και η κοινή γνώμη, ΕλλΔνη 27.36 και Γεωρ. Ρήγου, Το τεκμήριο της αθωότητας και η μεταχείριση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ΠοινΧρον 1992,626). Εκτός τούτων ως εσφαλμένη απόφαση νοείται, όσον αφορά και την ποινική ευθύνη του δικαστή για το περιεχόμενό της, όχι η αντικείμενη στην πραγματική αλήθεια, αλλά η αντικειμενική στην αλήθεια των αποδείξεων που υπήρχαν και μπορούσε να ερευνηθεί ο δικαστής κατά την έκδοσή της. Άλλες αποδείξεις και μάλιστα προερχόμενες από συμβάντα που ανέκυψαν μετά, δεν είναι δυνατό να εκληφθούν ως στοιχεία ευθύνης. Γιατί τούτο θα αποτελούσε ευθεία παράβαση των ίδιων συνταγματικών διατάξεων (ΕφΑΘ 53/1993 ΕλλΔνη 1993.1184).

Στη συνέχεια διενεργήθηκε προκαταρκτική εξέταση δυνάμει της από 07-04-2021 παραγγελίας μας προς τον Πταισματοδίκη Καρδίτσας, από δε τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν προέκυψε ότι τα καταγγελλόμενα εις βάρος του ανωτέρω εισαγγελικού λειτουργού και αληθή υποτιθέμενα, δεν συγκροτούν κάποια αξιόποινη πράξη, καθότι με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά που υποστηρίζει ο εγκαλών, την έκδοση δηλαδή, απορριπτικής διάταξης εις βάρος του, δεν στοιχειοθετείται το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος, αλλά πρόκειται για αιτιολογημένη έκφραση εισαγγελικής κρίσης σε πρώτο βαθμό, κατά της οποίας έχει δικαίωμα ο καταγγέλλων να προσφύγει ενώπιον του Εισαγγελέα

Εφετών αιτούμενος την επανάκριση της υποθέσεώς του. Μάλιστα ο καταγγέλλων στην υπό κρίση μήνυση του δεν αναφέρεται σε ιστορικά γεγονότα τα οποία αληθινά υποτιθέμενα να είναι ικανά να στοιχειοθετήσουν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση κάποιας αξιόποινης πράξης, αλλά απεναντίας διατείνεται ότι ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Βόλου Νικόλαος Κωνσταντίνου αδίκως απέρριψε σχετική μήνυσή του. Ο καταγγελλόμενος όμως εισαγγελικός λειτουργός, με την προαναφερόμενη διάταξή του, εξέφρασε τη δικανική του κρίση, σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους νόμους, ενώ από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει σε τι συνίσταται η παράβαση των υπηρεσιακών καθηκόντων του.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω θα πρέπει η υπό κρίση έγκληση να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη, κατ' άρθρο 51 ΚΠΔ, ενώ περαιτέρω θα πρέπει να απαλλαγεί ο εγκαλών από την καταβολή των δικαστικών εξόδων της παρούσας ποινικής διαδικασίας, δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 580 § 4 ΚΠΔ όπως ισχύει μετά το νόμο 4620/ 01-07-2019.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ την με ΑΒΜ ΛΒΜ Α-2021/490 έγκληση του Αντωνίου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου, κατοίκου Βόλου.

ΑΠΑΛΛΑΣΣΟΥΜΕ τον εγκαλούντα από την καταβολή των δικαστικών εξόδων της παρούσας ποινικής διαδικασίας.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΟΥΜΕ την επίδοση της παρούσας στον εγκαλούντα.

Καρδίτσα 18/11/2021

Η Εισαγγελέας

Σοφία
Μπακαρά